

[Aksel Larsen.]

desværre ikke noget at gøre, nu har vi overtaget den tunge arv — som vi i parentes bemærket selv har fremskaffet — nu er der en vanskelig situation, og nu har lønmodtagerorganisationernes vrangvillighed tvunget os til at gøre det, vi egentlig nødigt ville gøre, nemlig forhøje de indirekte skatter.“

Jeg anser det ikke for nødvendigt, uanset hvad der ellers er sket og kan være begrundelsen, at foretage denne forhøjelse. Jeg kan ikke se, at det er statsfinansielt nødvendigt, og jeg kan ikke se, det er nødvendigt af hensyn til valutaen eller for at begrænse efterspørgselspræsset, så meget mere som vi jo har økonomiministerens sagkyndige ord for, at overefterspørgsel ikke findes og naturligvis ikke kan findes med den arbejdsløshed, vi har.

Man har forsøgt at argumentere for forhøjelsen ved at sige, at når vi begrænser forbruget herhjemme, bliver der mere arbejdskraft og mere produktionskapacitet til rådighed til arbejde for eksport, og dette er en teoretisk beregning, som man ikke kan anfægte. Men det hjælper jo ikke, at man producerer til eksport, hvis det ikke kan sælges. Det, man skylder at påvise, er, at eksportindustrien for nærværende ikke er i stand til at producere så meget, som Danmark kan afsætte i udlandet. Jeg tror nok, alle vil erkende, at det er den i stand til; man behøver ikke at begrænse det hjemlige forbrug for at skaffe overskud af produktion til eksport, og dermed er dette argument bortfaldet. Samtidig må man være klar over, at netop denne begrænsning af forbruget herhjemme virker yderst uheldigt på beskæftigelsen, bortset fra hvilke skader den ellers kan forvolde.

Man har talt meget om det uheldige i en udvidelse af købekraften derved, at der foregår pengeudpumpning gennem lønforhøjelser og gennem arbejdstidsforkortelse. Jeg synes, man fra regeringens side snart må komme ned på jorden og holde op med at overdrive. Det er rigtigt, at der er en overenskomstmæssig aftale om forkortelse af

arbejdsugen fra i sommer engang, og samtidig skal der ske en vis lønmæssig kompenstation. Det er imidlertid også rigtigt, at de hidtidige arbejdstidsforkortelser ikke har givet ringere produktivitet, men tværtimod har virket produktivitetsfremmende. Det er endvidere sådan, at nok er der aftalt en beskedent forhøjelse af timelønningerne i forbindelse med den kommende arbejdstidsforkortelse, men da timeantallet pr. uge samtidig nedsættes, vil timelønnen nok stige, men ugelønnen vil falde, så der bliver altså tale om mindre købekraft for de arbejdere, der får timelønnen forhøjet, samtidig med at de får arbejdsugen forkortet. Også her argumenterer regeringen forkert, og også dette taler imod det, regeringen er i færd med at foretage sig. Derfor går vi imod det. Det hele bliver naturligvis ikke bedre af finansministerens ændringsforslag om, at der skal foretages en ændring i det hidtidige system, således at den 2½ pct.s forhøjelse af momsens også skal slå igennem for mejerivarer, hvor der hidtil var truffet en særlig ordning, så meromsen ikke bevirkede nogen forhøjelse af de priser, forbrugerne skulle betale. Vi vil naturligvis stemme imod dette ændringsforslag, og jeg kan sige, hvad vist allerede er sagt af hr. Per Hækkerup, at det kun er, hvad vi vel kunne vente fra denne regerings side; den er klar over, at en sådan afgift ikke indgår i pristallet; derfor kan man med sindsro lade forbrugerpriserne for mejerivarer stige, for pristallet stiger alligevel ikke — og det, regeringen interesserer sig for, er ikke i første omgang at holde priserne nede og prisstigningerne i ave, men at holde pristallet i ave.

Det må alt sammen ses i forbindelse med regeringens samlede økonomiske og skattepolitiske planer og hensigter, så vidt vi da kender dem, og det gør det jo ikke mere tiltalende for os. Når vælgerne får at mærke resultaterne af regeringens foreløbig velsignelsesrige virksomhed, vil de komme ud for en ubehagelig opvågning. De havde formodentlig — i hvert fald mange af dem, der lod sig forlokke til, måske skal jeg her